

Zoo

Af Lars Ahn Pedersen

Det mest ironiske ved det hele var, at han aldrig havde troet på den slags.

Engang ville han have sagt, at flyvende tallerkener og beretninger om folk, der blev bortført af rumvæsener, var noget, som hørte dårlig science fiction til. Det var vrangforestillinger skabt af massemedierne og populærkulturen, som havde rodfæstet sig i bevidstheden hos personer med et så svagt greb om virkeligheden, at de ikke kunne se den i øjnene, men i stedet følte trang til at finde en udenjordisk årsag til deres problemer.

Er du ulykkelig? Kørt fast i livet? Svigtet af kærligheden? Nej, selvfølgelig er det ikke din skyld. Det er på grund af de små, grønne mænd, som tog dig med op i deres rumskib og gjorde unævnelige ting ved dig. Det er klart, at du ikke længere kan få en hverdag til at fungere, og hvad værre er: ingen tror på dig, og alle siger, at du er skør...

Han afviste ikke, at der fandtes liv på andre planeter. Selvfølgelig gjorde der det. Alt andet virkede usandsynligt, når man så på antallet af galakser. Han tvivlede blot på, at nogle af disse intelligente livsformer ville være i stand til at tilbagelægge de enorme afstande mellem deres eget solsystem og Jorden, og selv hvis de kunne, måtte de befinde sig på et stade, hvor de havde andet at tage sig til end at kidnappe tilfældige jordboere.

Af samme grund kom det i den grad bag på ham, da det rent faktisk skete.

#

Når han tænkte tilbage på bortførelsen, slog det ham, hvor banal den egentlig havde været. Måske var det en pointe i sig selv. Sørg for at gøre det hele til en så stor kliché som muligt, så ingen tror de eventuelle vidner over en dørtærskel.

Alle de rette elementer var til stede: 1. en øde landevej ved midnatstid. 2. en enlig bilist på vej hjem fra et sent møde. 3. et motorstop. 4. skriv selv resten.

Han havde forsøgt at ringe efter hjælp, men der havde ikke været nogen forbindelse på telefonen - enten fordi han var så langt ude på landet, at der ikke var dækning, eller også havde de bæster allerede blokeret for signalet. I stedet var han steget ud for at kigge på motoren, selv om det altid var denne del, som fik ham til at ryste på hovedet over personens dumhed, når han så scenen på film. Men dette var virkeligheden, og der var hverken dyster underlægningsmusik eller ildevarslende lydeffekter til at advare ham om, at noget var i gære.

Han havde knapt fået løftet motorhjelm, da han pludselig blev blændet af et stærkt lys oppefra, og før det rigtig var gået op for ham, hvad der skete, havde hans fødder sluppet jorden. Han nåede aldrig at se, hvad det var, der havde hentet ham, før han mistede bevidstheden, og det var han taknemmelig for. Det ville have irriteret ham ad helvede til, hvis det havde været en flyvende tallerken.

#

Han vågnede op i et mørkt rum.

Inden for de første par sekunder blev han overvældet af en så stor mængde af informationer, at han var tæt på at gå i chok. Det krævede al hans viljestyrke at få pulsen ned i et normalt leje og få styr på vejtrækningen, så han kunne tænke klart igen. Derefter tog han et par dybe indåndinger og gennemgik, hvad han vidste - én oplysning ad gangen.

Han var i live.

Han kunne intet se.

Rettelse: Han var ikke blind, da han kunne fornemme sin hånd foran sig i mørket.

Han lå på en madras, eller noget der mindede om det.

Madrasen var lavet af et materiale, han ikke umiddelbart kunne genkende, men den var ikke ubehagelig at ligge på.

Han var nøgen (denne oplysning fik ham for alvor til at blive vågen).

Han havde det hverken varmt eller koldt, omend adrenalinen i hans krop begyndte at få ham til at svede.

Han følte sig frem og fandt en væg. Den virkede til at være fremstillet af samme materiale som madrassen eller noget, der mindede om det.

Han kunne ikke høre andre lyde i rummet, men det betød ikke, at han var alene.

Han var hverken sulten eller tørstig, og han følte gudskelov ingen trang til at gå på toilettet, for han skulle ikke nyde noget af at bevæge sig ud i rummet, så længe han ikke kunne se, hvad der ellers var i det.

Han besluttede sig for at blive liggende for at samle tankerne.

Efter et stykke tid forekom det ham, at han begyndte at kunne se mere og mere. Først troede han, at hans øjne var ved at vænne sig til mørket, men gradvist gik det op for ham, at det rent faktisk var begyndt at blive lysere i rummet.

Han ventede, indtil han kunne se endevæggen. Så stod han op.

Rummet havde fire vægge. Han skridtede det af og talte otte skridt på langs og seks skridt på tværs. Han vurderede rummet til at være på størrelse med den lejlighed, han havde boet i, inden han blev gift og fik børn. Tanken om sin familie slog ham for en kort stund ud af kurs og fik ham til at føle trang til at lægge sig hen i et hjørnerne og krybe sammen i fosterstilling. Han rystede på hovedet og tvang sig til at arbejde videre.

Der var højt til loftet, cirka fem meter. Det var derfra, lyset kom. Han kunne hverken se lamper eller vinduer, i stedet virkede det som om, at hele loftsfladen var en stor lampe. Efter at have stirret op i lyset et stykke tid, begyndte hans øjne at gøre ondt, og det slog ham, at det svarede til at kigge på solen.

Jo mere han kiggede på rummet, desto mere besynderligt blev det. Mest af alt mindede det om en fantasiløs persons forsøg på at lege indretningsarkitekt. Udover madrassen var der tre bokse i forskellige størrelser, som skulle gøre det ud for et bord og to stole. Alt var holdt i den samme gråvejsagtige, neutrale nuance - væggene, gulvet, møblerne - og det hele var lavet i det samme uidentificerbare materiale.

Det varede lidt, før det gik op for ham, hvad det var, der generede ham mest ved rummet. Det var ikke, hvad der var i det. Det var, hvad der manglede.

Der var ingen dør.

#

Han befandt sig ikke i et rum, men i en celle. Det var den konklusion, han nåede frem til efter yderligere udforskning.

Væggene var bløde nok til, at han kunne kaste sig ind i dem uden at gøre skade på sig selv. Gulvet var en anelse hårdere, så han kunne gå på det uden hele tiden at skulle holde balancen, men når han lod sig falde, føltes det som at lande på en luftmadras.

Møblerne var også en gåde. Når han satte sig i de to stole, formede de sig efter hans krop, og han måtte erkende, at de var ganske komfortable. Der manglede bare en stor fladskærm og en skål popcorn, og han ville have haft den perfekte dagligstue.

Modsat stolene kunne bordet ikke flyttes, og det ændrede ikke form, når han rørte ved det. Han undrede sig over, hvad det skulle gøre godt for, når han ikke havde nogle ting, han kunne

stille på det. Svaret kom på den mest uventede måde.

Han sad stadig i en af stolene, da bordet pludselig begyndte at vokse. Han rejste sig op, og selv om han kun skulle tage et enkelt skridt, havde der allerede formet sig en skål midt på bordets overflade. Han stirrede på skålen, der var lavet af det samme grå materiale som alt andet i rummet. Den var fyldt med en væske, der lignede vand. Han dyppede sin finger og smagte på den. Det var vand.

Indtil dette øjeblik havde han ikke været tørstig, men nu følte hans hals knastør, og han kunne mærke de seneste timers stress i kroppen. Samtidig kunne han ikke udelukke, at der måske var kommet noget i vandet, der kunne skade ham, men til sidst lod han tørsten vinde og slubre indholdet i sig. Det var først derefter, at han fik øje på pillen.

Han glippede med øjnene. Han var rimelig sikker på, at den ikke havde været dér, da skålen blev formet. I stedet måtte den være kommet, mens han havde haft travlt med at drikke. Han noterede sig, at han skulle være mere opmærksom næste gang. Igen debatterede han med sig selv, om han skulle tage pillen eller ej, men han havde på fornemmelsen, at han ikke ville komme videre, før han gjorde det. Han tog pillen i munden og skyllede den ned med en håndfuld vand.

Effekten udeblev ikke. Kort efter blev han overvældet af en fornemmelse af mæthed, og det gik op for ham, at han havde været temmelig sulten. Han følte fornyet energi i sin krop og fik igen mod på at gennemgå rummet centimeter for centimeter efter det mindste spor på, hvad det var for et sted, han var havnet.

Der gik dog ikke længe, før han løb ind i en ny udfordring. Til at begynde med forsøgte han at ignorere det, men til sidst måtte han se realiteterne i øjnene: han skulle tisse. Han overvejede, om han skulle bruge skålen, men afviste hurtigt tanken som værende for ulækker. Det var under alle omstændigheder ikke en mulighed, for da han kiggede hen på bordet, var skålen forsvundet igen. I stedet gik han hen til hjørnet længst væk fra sin seng og tømte sin efterhånden fyldte blære. Til sin store forbløffelse så han, hvordan urinen næsten øjeblikkeligt blev opsuget af det grå materiale som en svamp, og da han bagefter mærkede efter, var både gulv og væg tørre og uden lugt.

Han konkluderede, at det måtte være en form for "intelligent" materiale, der var designet til at reagere på sine omgivelser. Måske en form for nanoteknologi? Han havde svært ved at sige, om det var godt eller dårligt nyt. Han opholdt sig tydeligvis hos nogen, der befandt sig på et højere teknologisk stadie end menneskeheden, men det gjorde ham ikke klogere på deres motiver, hvis de da overhovedet var til at forstå. Der var ikke andet at gøre end at vente på deres næste træk, hvor frustrerende det end var, og hvor magtesløs det fik ham til at føle sig.

Han lagde sig hen på sengen for at spare på kræfterne. Han gabte og mærkede, hvordan øjnene begyndte at føles trætte. Var det ikke som om, at lyset havde aftaget i styrke? Efter et stykke tid var han sikker i sin sag. "Dagen" var gået på hæld, og lyset i loftet fulgte en cyklus, som formentlig skulle minde om et døgn, selv om han ikke var overbevist om, at han havde været oppe i så mange timer.

Inden længe var han omsluttet af mørke igen.

#

Da han vågnede, var der sket en forandring med rummet. Alle væggene var ikke længere grå. Den ene endevæg var nu erstattet af blank, sort overflade, der mindede om tykt glas.

Han prøvede at røre væggen, men kunne til sin store overraskelse ikke. Hver gang blev hans fingre skubbet tilbage af et usynligt kraftfelt, som hverken gav ham stød eller gjorde ondt, men blot høftligt afviste ham.

Til gengæld var overfladen så blank, at han kunne spejle sig i den. Synet gjorde ham deprimeret. Det kom ikke bag på ham, at han var ubarberet og langhåret - så meget havde hans hænder fortalt ham, når han lod dem mærke sit ansigt - men det stod værre til, end han havde

forventet og gav samtidig et praj om, hvor lang tid der var gået siden bortførelsen.

Han spekulerede på, om de stadig ledte efter ham derhjemme, eller om de havde opgivet håbet og nu overvejede, om de skulle få ham erklæret død, så livet kunne gå videre.

"... HULLER!" råbte han og kunne med det samme høre, at han ikke havde brugt sin stemme i hvem-ved-hvor-lang-tid?

"Hvad fanden vil I mig?" forsøgte han sig, denne gang med mere held og mere kraft bag. "Hvorfor gemmer I jer, I forpulede røvhuller? Tag og vis jer, kujoner."

Han fortsatte med at råbe og skribe, indtil det blev mørkt. Så lagde han sig til at sove med tårerne trillende ned ad sine kinder.

#

Næste morgen så han sin første vogter.

Han var i gang med sin kombinerede morgenmad/morgentoilette og følte sig lettere vikingeagtig, fordi han brugte den samme skål til at drikke fra og vaske sig i, da en del af den grå endevæg gled til side.

Ind trådte et væsen, som ved første øjekast fik ham til at tænke på, at nogen havde parret en antilope med en komodovaran og lært deres afkom at gå på to ben. Og nå ja, malet den koboltblå.

Han blinkede med øjnene, som for at sikre sig, at det ikke var noget, han bildte sig ind. En del af ham noterede sig, at hans mund stod åben. En anden del glædede sig over, at væsenet ikke var en lille, grøn mand med antenner.

Væsenet var iført en klædedragt, som formåede at signalere "uniform" trods de enorme afstande i lysår og kulturforskelle, der måtte være mellem Jorden og dette sted. Han kiggede nervøst efter et våben, men så intet, og koncentrerede sig derefter om at studere sin nye gæst. Han var især fascineret af hornene, der stak lige op i vejret som to samuraisværd og gjorde, at væsenet målte tæt på de fire meter. Det forklarede samtidig, hvorfor der var så højt til loftet i cellen.

Til gengæld foruroligede de krybdyrsagtige gule øjne ham, ikke mindst fordi der var tre af dem, og de sad så langt fra hinanden, at han fik fornemmelsen af, at væsenet ville kunne se ham, selv hvis det stod med ryggen til.

Foreløbig foretog det sig ingenting. I stedet virkede det snarere som om, at det var lige så opslugt af at studere ham, hvilket gjorde ham ubehageligt til mode.

"Hallo," sagde han. "Hvem er I? Hvad vil I mig?"

Ingen reaktion.

Han forsøgte sig på engelsk, derefter på tysk, fransk og spansk med samme resultat. Væsenet blev bare stående i døråbningen uden at sige noget. Han prøvede, om han kunne få øje på noget bag væsenet, men så ikke andet end mørke. Han overvejede, om han skulle forsøge at gå til angreb, men kom frem til, at der næppe ville komme noget godt ud af det. I stedet tog han en dyb indånding og gik hen mod væsenet.

"Jeg kommer med fred," sagde han og skar en grimasse ved lyden af ordene. Han holdt sine hænder op og håbede, at det ville blive opfattet som en afvæbnende gestus.

"Ven. Friend. Freund. Ami. Amigo," sagde han og pegede på sig selv.

Han var næsten henne ved døråbningen og rakte sin hånd frem.

"Mit navn er-" nåede han at sige, inden væsenet vendte sig om med en ynde og hurtighed, som ikke harmonerede med dets størrelse.

Væggen lukkede sig efter det.

"NEJ!" Han løb og hamrede på den grå overflade. "Nejnejne! Vent! Luk mig ud! Tal til mig! Lad mig ikke blive her, dit forbandede røvhul!"

Han forsøgte at finde ud af, hvor døren sad, men der var intet at se.

Til sidst lod han sig glide ned langs væggen og krummede sig sammen, mens han græd. Det var først bagefter, det slog ham, at han måske havde medvirket i et historisk øjeblik, og at han havde afsluttet det med at fornærme den anden part. Han trøstede sig med, at det i så fald næppe var første gang i menneskehedens historie, at det var sket.

#

De næste par møder foregik på nogenlunde samme måde. Det eneste, der ikke var til at forudsige, var, hvornår væsenet kom på besøg.

Han var rimelig sikker på, at der var tale om den samme vogter. Vedkommende havde et lille ar under det midterste af sine øjne, og han antog, at det var et individuelt kendetegn og ikke noget, der var generelt for hele racen.

Det var først ved det fjerde besøg, at han hørte vogteren - som han var begyndt at kalde den - sige noget, og det var ikke engang til ham. I stedet vendte den hovedet og svarede nogen bag sig.

Dens stemme overraskede ham. I stedet for de hissende lyde, han forbandt med reptiler, lød det snarere som en gammeldags kedel, der fløjtede, når vandet kogte. Det var skingert og pibende, og det skar i hans ører halvdelen af tiden, mens han ikke kunne høre den anden halvdel, sikkert fordi den lå i en frekvens uden for den menneskelige hørelse.

Opdagelsen deprimerede ham. Hvis han ikke kunne høre det meste af dens tale, så opfangede vogteren nok heller ikke det, han sagde. I stedet forsøgte han sig med tegn og fagter. Han tegnede og fortalte sin livshistorie. Beskrev sin familie og sit arbejde. Gennemgik verdenshistorien, dog ikke i kronologisk rækkefølge, og samtlige religioner, inklusive Scientology.

Dette så ud til at virke på vogteren, som engang imellem kom med små udbrud og pibelyde, og af og til nikkede. Det opmuntrede ham til at fortsætte, selv om et nik i vogterens verden sagtens kunne betyde noget helt andet så som: "Den er jo ravende sindssyg. Måske skulle vi bare partere den, ligesom vi har gjort med alle de andre."

Men han kløede på alligevel og var i gang med at udkæmpe 2. verdenskrig, da han en dag fik nok og besluttede sig for at forsøge at komme forbi vogteren - koste hvad det vil.

Han var nået til D-dag, da han pludselig ændrede retning og satte direkte kurs mod udgangen. Planen var bogstavelig talt at fange vogteren på det forkerte ben og udnytte det hul, som hans manøvre ville skabe mellem væsenets lange lemmer og døråbningen. Længere rakte hans planlægning ikke, for det eneste, der efterhånden talte for ham, var at komme ud af den forbandede celle.

Så langt nåede han dog aldrig. En halv meter fra vogteren ramte han muren - i dette tilfælde en usynlig én af slagsen. Det gjorde ikke ondt, men skubbede ham blot blidt tilbage, på samme måde som kraftfeltet omkring den sorte glasvæg i den anden ende. Så da han faldt omkuld, var det ikke så meget slaget som overraskelsen, der fik ham til at miste balancen.

Vogteren kiggede på ham med det samme udtryksløse blik, som den hele tiden havde observeret ham med. Men denne gang blev det fulgt af en række pibende lyde, der kom i stød. Han forstod stadig ikke et ord af, hvad der blev sagt, men han var ikke i tvivl om, hvad det var, han hørte.

Det var latter.

(Læs resten af novellen i *Fremmed stjerne - Lige under overfladen 6*, Science Fiction Cirklen, 2012)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).